ΝΛ07| ΠΕΡΙ ΘΕΙΩΝ ΝΟΜΩΝ

2020 · https://docs.theosis.work/db/chapters/2020/νλ07-περι-θειων-νομων/

Η δράση του ανθρώπου στον Φυσικό κόσμο και στον Κοινωνικό χώρο περιορίζεται από τους νόμους που καθορίζουν τις περιοχές αυτές, δηλαδή τους Φυσικούς και τους Κοινωνικούς νόμους. Αν θελήσει να παραβεί τους Φυσικούς νόμους, θα υποστεί φυσικές συνέπειες, στον φυσικό φορέα του, το σώμα. Αν προσπαθήσει να παρακάμψει τους Κοινωνικούς νόμους, θα υποστεί κοινωνικές συνέπειες, αργά ή γρήγορα, στον κοινωνικό φορέα του, την προσωπικότητα.

Παρόμοια κάθε πεδίο δράσης διέπεται από τους δικούς του Νόμους. Ο Νόμος καθορίζει τα όρια της «περιοχής» εκδήλωσης κάθε φορέα. Είναι άμεση συνέπεια της δομής του και των προδιαγραμμένων δυνατοτήτων του. Ο Νόμος προφυλάσσει τον κάθε φορέα - όχημα ώστε να εκ-δηλώνεται μέσα στα όρια της περιοχής, της οποίας είναι Ουσία. Δεν του επιτρέπει ν’ αλλάξει περιοχή δραστηριότητας, γιατί θα μετέφερε εκεί ακατάλληλα στοιχεία - δονήσεις και θα προκαλούσε δυσαρμονία.

Κάθε φορά που ένας φορέας αγγίζει τα «σύνορά» του, η απειροελάχιστη δυσαρμονία που έλκει αγγίζοντας μία άλλη περιοχή, ενεργοποιεί τους Νόμους και υφίσταται τις συνέπειες, ακριβώς στο τμήμα - φορέα μέσω του οποίου ενήργησε.

Αυτό δείχνει ότι ο κάθε φορέας περιορίζεται όσον αφορά το χώρο στον οποίο μπορεί να εκδηλωθεί. Οι Νόμοι όμως περιορίζουν και το χρόνο μέσα στον οποίο μπορεί να αναπτυχθεί η αντίστοιχη δραστηριότητα. Έτσι εισάγονται οι «ρυθμοί» λειτουργίας των φορέων. Το σώμα κουράζεται και έτσι αφήνει χρόνο ώστε να εκδηλωθούν και άλλοι φορείς. Σταματά να απασχολεί τη συνείδηση, έτσι ώστε να υπάρχει χρόνος και για την ονειρική διαδικασία του βαθύτερου νου.

Ο νους κάνει κύκλους, περιορίζοντας τις δυνατότητές του. Σε κάθε κύκλο αλλάζει δονήσεις, αλλάζει επίπεδο. Δέχεται εμπειρίες από τις αισθήσεις, από το συναισθηματικό σώμα κλπ. Οι ρυθμοί του είναι τέτοιοι, ώστε να μην εντοπίζεται και να βοηθά να φθάσουν στη συνείδηση για την αναγκαία επεξεργασία στοιχεία από όλες τις περιοχές δικαιοδοσίας του.

Ο θάνατος είναι κι αυτός ένας ρυθμός που αποσύρει την προσωπικότητα και δραστηριοποιεί βαθύτερα πεδία. Εφοδιάζει τη συνειδητότητα με εμπειρίες της ψυχής, απαραίτητες για την εξέλιξη της οντότητας. Είναι ένας ρυθμός σαν την εισπνοή και την εκπνοή, πολύ γενικός στη δημιουργία. Σ' έναν τέτοιο ρυθμό υπάγεται και η Ψυχή, η ατομική και η ενιαία. Υπάρχουν έτσι εποχές που ανακαλείται – εισπνοή – για να ενωθεί με το πνεύμα, απ' όπου προήλθε.
Ο χώρος, λοιπόν, το πεδίο δραστηριότητας δηλαδή, και οι ρυθμοί διέπονται από Νόμους.

Στο βαθμό που η κάθε οντότητα έχει επαφή με τα σώματα - φορείς των διαφόρων πεδίων, στον ίδιο βαθμό λειτουργεί με επίγνωση των αντίστοιχων Νόμων.

Έτσι ο Θείος Πυρήνας μέσα της, η Θεία Σπίθα, η ακτίνα της επαφής της οντότητας με το Πνεύμα, της δίνει εσωτερική δόνηση κατάφασης, όταν μελετά τους Θείους Νόμους, τους Νόμους των Ανωτέρων Πεδίων.

Ακόμα και στο Άχωρο και Άχρονο, στην «περιοχή» Του Θεού Πατέρα, ισχύει Θείος Νόμος. Είναι ο Νόμος της Αέναης Ροής με Απόλυτη Ισορροπία. Είναι όλοι οι Νόμοι ενοποιημένοι σε έναν Νόμο. Η Θεία Ουσία - Πατέρας περιέχει τα πάντα ενωμένα εντός Του και τους Νόμους ενωμένους σε έναν Νόμο, την ίδια την Ουσία Της Ύπαρξής Του, που μέσα απ' την Αέναη Ροή ανακυκλώνεται τροφοδοτώντας τους Κόσμους, που δημιούργησε, με Φως και διαφοροποιεί Τον Εαυτό Της εκδηλώνοντας μορφές Νόμων κατάλληλων για κάθε πεδίο Συνείδησης.

Η σταδιακή πορεία του Ανθρώπου είναι η εφαρμογή των Νόμων σε κάθε πεδίο μέχρι της πλήρους αφομοίωσης εντός του της Θείας Ουσίας που εμπεριέχουν. Είναι η ενοποίησή του, σε κάθε πεδίο, με τα μέρη - όντα που εκδηλώνουν και αυτά Τη Θεία Ουσία, την Ενιαία Ουσία, Τον Έναν Νόμο. Είναι η ενοποίηση που γίνεται κατά την εξελικτική του πορεία, κατά τη μελέτη και επίγνωση των Νόμων. Οι Θείοι Νόμοι προέρχονται από την Ενιαία Ύπαρξη και δεν οδηγούν παρά σ' Αυτήν, μέσω της Ενοποίησης των όντων.

Οι Θείοι Νόμοι, λοιπόν, δεν είναι παρά το χέρι της Αγάπης Του Πατέρα - Νόμου. Είναι το χέρι που μόνο ο Άνθρωπος - Αγάπη μπορεί να κρατήσει, για να ανελιχθεί και να ενωθεί με την Ομοούσια Αγάπη - Πατέρα.

Οι Νόμοι είναι το Πρόσωπο της Αγάπης που έλκει η ατέλεια για να τελειωθεί. Είναι η Δύναμη με την οποία η Μονάδα έλκει κάθε τμήμα της, ώστε να οδηγηθεί να ενωθεί μαζί της, μετουσιωμένο από την κάθαρση του Εκπαιδευτή - Νόμου σε Ομοούσια Μονάδα - Αλήθεια, Μονάδα - Ουσία, Μονάδα - Αγάπη, Μονάδα - Νόμο.

Έτσι το κάθε ον μέσα από την εφαρμογή, και κατόπιν την ταύτιση με τους Νόμους, γίνεται Νόμος, γίνεται Ο Νόμος - Νομοθέτης, Ο Πατέρας - Ισορροπία, Ο Άπειρος και Αέναα Ανακυκλούμενος Θείος Εαυτός.

Η ερμηνεία των Θείων Νόμων δεν βρίσκεται στη δεοντολογία της θεωρίας. Πρόκειται για μία εσωτερική υψηλή ερμηνεία, που ορίζεται από την ανταπόκριση της Ψυχής στην Αλήθεια.

Η στιγμή της αναγνώρισης της ορθότητας της πνευματικής σύλληψης είναι εσωτερική απόρροια. Ορίζεται από τον χαιρετισμό του Πυρήνα της Αλήθειας, που ο άνθρωπος φέρει μέσα του, προς τον Αρχέτυπο Πυρήνα Ζωής Εκείνου, δηλαδή, της Ουσίας του οποίου απόρροια είναι ο Άνθρωπος, η υψηλή, δηλαδή, εσωτερική και Θεία πλευρά του Ανθρώπου.

Η αναγνώριση του Ομοούσιου της Αλήθειας ή Αξίας, της απόρροιας ή εκδήλωσης, είναι η επίγνωση της Θεότητας του Ανθρώπου. Αυτή η «εν Επιγνώσει Θεότης» αναγνωρίζει τις Θείες Αρχές, τις Θείες Αξίες, τους Θείους Νόμους. Αυτή η «εν Επιγνώσει Θεότης» αναγνωρίζει τον Εαυτό της μέσα στη Θεότητα των Πάντων.

Αναγνωρίζοντας την ύπαρξη Θεότητας στα πάντα, Ομοούσιος με τη Θεία Αρχή, άρα και με τον Εαυτό του, ο άνθρωπος απλώνει στην Παγκοσμιότητα του Θείου και ταυτόχρονα χάνει τη χωριστική του ατομικότητα, που τον συσπείρωνε στην εκάστοτε μορφική, υλική δηλαδή, εκ-δήλωσή του.

Η επίγνωση ότι η πραγματική του οντότητα δεν δεσμεύεται από τις εκάστοτε μορφικές του εκδηλώσεις, αλλά αντίθετα εποπτεύει την πορεία τους, είναι εκείνη που ξυπνάει μέσα του τη λαχτάρα αποδέσμευσής του από τους χαλινούς και τις παρωπίδες, που ο χώρος και ο χρόνος επιβάλλουν. Αυτή του η αναζήτηση τον φέρνει στην επίγνωση της ύπαρξης Νόμων και στα

υψηλότερα Πνευματικά επίπεδα.

Όπως, δηλαδή, στους Φυσικούς νόμους μία άλφα ενέργεια κάτω από σταθερές περιβαλλοντικές συνθήκες φέρνει πάντοτε ένα συγκεκριμένο αποτέλεσμα, έτσι και στο Άχωρο και Άχρονο, μία συγκεκριμένη, πνευματική πια ενέργεια οδηγεί Νομοτελειακά σε ένα συγκεκριμένο αποτέλεσμα. Το σύνολο αυτό των ενεργειών και αποτελεσμάτων διέπεται από τους αποκαλούμενους Θείους Νόμους. Και λέμε «αποκαλούμενους», γιατί στην πραγματικότητα δεν πρόκειται για τυφλούς και κουφούς νόμους, όπως είναι αυτοί που διέπουν την ύλη, αλλά γι' αυτήν καθεαυτήν την Ουσία του Θεού. Δηλαδή, την Αγάπη.

Σαν Αγάπη, λοιπόν, δεν μπορεί να είναι ψυχρή και απόμακρη. Αγκαλιάζει τον άνθρωπο σαν σύνολο, αλλά και τον συντρέχει στις ατομικές του προσπάθειες. Γνωρίζει τη λαχτάρα του, την καθαρότητά του, την πίστη του. Δεν παίρνει ψυχρά την εκάστοτε πνευματική του ενέργεια για να του αποδώσει το νενομισμένο αποτέλεσμα.

Δεν υπάρχει εδώ το απρόσωπο «αίτιο και αιτιατό», που λειτουργεί στον φυσικό χώρο. Η Ουσία της Αγάπης δεν είναι δυνατόν να κρίνει «αφ' υψηλού», αφού δεν είναι έξω, αλλά μέσα στα πράγματα. Η Ουσία της Αγάπης είναι εκείνη που βοηθάει τα υλικά εκδηλωμένα όντα να φτάσουν στην Ουσιαστική τους Πραγματικότητα. Στην Πραγματική τους Αλήθεια! **Στη Θεία τους Υπόσταση!** Στο Θείο!